У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 203. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 6-го ЛИСТОПАДА 1970 ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK FRIDAY, NOVEMBER 6, 1970 No. 203. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 5 листопада 1970

В АМЕРИЦІ

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ВИРІШИВ по змозі швидше зліквідувати в Чіле три американські наукові бази, контрольовані Пентагоном, головно тому, що ті бази не мали якогось визначеного статусу, ані між урядами обох країн не було щодо них якогось докладного домовлення.

ПОЛІЦІЯ В РІО ДЕ ЖАНЕЙРО впродовж трьох одному лише місті Сан Павльо заарештовано півтисячі заодному лише імсті Сан Павльо заарештовано півтисячі запідозрених. Бразилійська поліція слідкувала за багатьма заарештованими, діставши ще раніше відомості про запляновані терористами викрадення закордонних дипломатів, напади на банки, підкладання бомб тощо.

ЧІЛІЙСЬКИЙ НОВОВИБРАНИЙ ПРЕЗИДЕНТ-МАРКСИСТ д-р Аленде повідомив, що коли б Конґрес відкинув пропоновані ним „нові форми" управління державою, то він вдасться до „всенародного плебісциту". Аленде повідомив, що він плянує націоналізувати деякі фабрики, рафінерії тощо, в тому й закордонні, щоб покращити економічний стан країни. Президент - марксист має на всіх 200 членів Конґресу лише 90 осіб з його партії Народної Єдности, і тому може сподіватись опору в Конґресі.

У 1969 Р. ТОРГОВЕЛЬНА ФЛЬОТА ЗСА зменшилась на кругло один мільйон тонн щодо спроможности перевозити вантажі. Сталось це тому, що з активної служби вилучено багато застарілих кораблів з часу другої світової війни. Тепер ЗСА займають 5-те місце щодо величини торговельної фльоти в світі, СССР займає 6-те місце, і останнім часом посилено розбудовує свою торговельну фльоту.

НОВОПРИЗНАЧЕНОГО ПОВІТОВОГО ШЕФА ПОЛІЦІЇ в стейті Оклагома, 38-річного Дж. Нормана, знайшли забитого в його авті, через яких три години після проголошення про його новий пост. Поліція в Анлерсі вважає, що це був акт плянованого вбивства. Покійний осиротив дружину і троє дітей.

АКТОРКУ ЖАН ФОНД ОБВИНУВАЧЕНО в шмуґлюванні наркотиків і невідповідній поведінці з митниками та поліцією. Її затримано на летовищі в Клівленді, в дорозі з Канади. Ж. Фонда відома своєю співпрацею з „Чорними пантерами" та є завзятим критиком війни у В'єтнамі. Її випущено тимчасово на волю після того, як вона сама вплатила 5 000 дол. кавції.

У ТРЕНТОНІ ДАЛІ ТРИВАЄ СПОКІЙ після одноденних заворушень на расовому тлі. На вулицях міста патрулює поліція в посиленому складі. За порушення поліційної години, тепер значно полегшеної, було заарештовано понад 200 осіб.

У СВІТІ

НА КОНФЕРЕНЦІЇ ЮНЕСКУ В ПАРИЖІ ПРИЙНЯТО 63 голосами „за" до 1 „проти" при 8 неприявних проєкт міжнародної конвенції, яка забороняє купно державними установами перепачкованих до будь-котрої країни пам'яток старини. Туреччина, Мехіко і Іран зголосили до тієї Комісії виховання, науки і освіти ОН скаргу, що в їхніх країнах масово гинуть археологічні пам'ятки, що їх пачкарі перевозять головно до Британії, Швайцарії, Франції, Західньої Німеччини і Америки, де продають їх музеям і приватним колекціонерам. Туреччина загрозила, що заборонить американським археологам переводити нові розкопи, щоб припинити крадіж викопаних скарбів.

ЧЕХО - СЛОВАЧЧИНА ЗВЕРНУЛАСЯ до Західньої Німеччини з пропозицією започаткування розмов задля нормалізації між тими двома державами. Західньо - німецький канцлер Віллі Брандт привітав те звернення і заповів, що переговори почнуться „негайно". Найбільшу трудність становить проблема Мюнхенського договору з 1938 року, внаслідку якого Німеччина за володіння Гітлера забрала від Чехо - Словаччини так званий Судетський край. Чехо - Словаччина вимагає, щоб Західня Німеччина проголосила „неважним" той договір; німці кажуть, що годі уневажнювати давні історичні факти.

В ЛЕНІНАКАНІ В СОВЄТСЬКІЙ ВІРМЕНІЇ ПЕРЕБУВАЮТЬ далі два американські генерали, один майор та один турецький полковник, інтерновані від 21 жовтня ц. р., коли-то їхній невеличкий військовий літак випадково залетів туди з Туреччини. У вівторок 3 листопада ц. р. вдруге відвідали їх два члени американського консуляту з Москви. Не відомо, коли Совєти звільнять їх.

ПІВНІЧНО - КОРЕЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР КІМ ІЛЬ СУНҐ ЗАЯВИВ, що в обох минулих роках поважно загрожувала Північній Кореї війна проти З'єднаних Стейтів: така загроза реально існувала — заявив він — після схоплення північними корейцями американського „шпигунського" корабля „Пуебло" та в 1969 році, коли північні корейці схопили американський „шпигунський" літак. Названий прем'єр комуністичної Північної Кореї твердить, що Америка „покорилася", не зважившися виступити збройно проти мілітарно „сильної" Північної Кореї.

У МАДРИДІ Й ІНШИХ МІСТАХ ЕСПАНІЇ ВІДБУЛИСЯ одноденні чи кількагодинні страйки різних категорій робітників з вимогою звільнення політичних в'язнів. Хоч загальне число страйкуючих не переступало 50.000 в цілій державі, проте ті демонстрації були доказом облегшення політичного режиму в Еспанії з можливістю таких опозиційних актів.

Помер о. Лев Яцикевич

В останній хвилині наспіла вістка, що в Пассейку, Н. Дж., помер 4-го листопада ц.р. ол. п. о. Лев Яцикевич, колишній парох Журова і Григорова в Західній Україні й опісля в Астені біля Лінцу в Австрії, а приїхавши до Америки, душпастирював у Філядельфії, Елмайрі і останньо в Пассейку. Помер на 63 році життя, осиротивши дружину Марію, сина Юрія і дочок Ірину та Марту і брата Володимира з родинами. Панахида в четвер, 5-го листопада о год. 7:30 вечора в похоронному заведенні Бурнадза при 371 Лейкв'ю евеню в Кліфтоні. В п'ятницю, 6-го листопада, тіло буде перевезене до церкви св. Володимира в Елизабеті, де в год. 11-ій перед полуднем буде відправлена заупокійна св. Літургія, а в год. 7-ій вечора парастас. Єрейські похорони відбудуться в суботу, 7-го листопада о год. 2-ій по полудні із згаданої церкви на цвинтар в Ровей, Н. Дж.

РЕСПУБЛІКАНЦІ, ДЕМОКРАТИ І КОНСЕРВАТИСТИ ГОВОРЯТЬ ПРО ВИБОРЧУ ПЕРЕМОГУ

Хоча у вівтіркових виборах на кожний пост виграв тільки один кандидат, а інші програли, і хоча між тими, що програли, були однаково, як республіканці, так і демократи і консерватисти, із заяв провідних діячів усіх партій виходить, що всі партії вважають себе переможцями. Президент Ніксон уважає, що хоча республіканці втратили кілька губернаторських постів, то тим неменше вони здобули „голосуючу ідеологічну перевагу" у виборах до Сенату, як і взагалі в країні, бо виборці виразно виявили зворот до консерватизму. Але голова Крайового Комітету Демократичної Партії Лоренс Ф. О'Браєн твердить, що це власне Демократична партія перемогла, на що вказує виразно факт, що демократи виграли губернаторські вибори саме в тих південних, середніх і західніх стейтах, у яких програв демократичний кандидат на президента країни в попередніх виборах. Консервативсти вважають, що це вони перемогли, бо їхні кандидати програли в останніх виборах далеко меншою кількістю голосів, ніж у попередніх, а їхній кандидат на сенатора зі стейту Ню Йорк Джеймс Боклі переміг сильних республіканського і демократичного кандидатів. Сам Боклі у своїх післявиборчих заявах дав виразно зрозуміти, що він голосуватиме в Сенаті разом з республіканцями, що він сам почуває себе республіканцем та належатиме до тієї групи, що тісно співпрацюватиме з президентом Ніксоном. Тим часом, усі політичні коментатори добачують у перебігу та висліді вівтіркових виборів заповідника поважних змін у двопартійній американській системі, головно на базі висліду виборів у нюйоркському стейті. Факт, що хоча губернатор Рокефеллер здобув одну з найбільших своїх перемог, провал республіканського кандидата на сенатора вказує виразно на те, що більшість голосуючих республіканців і демократів уже не голосують „партійно", але індівідуально. Звертається також увагу, що не зважаючи на ще недавну метушню, демонстрації і заворушення в справі війни у В'єтнамі, ця проблема не грала майже ніякої ролі в передвиборчій кампанії і в самих виборах, головною проблемою в яких була, виходило б, справа законности і порядку в самій Америці.

Президент Чіле д-р Алленде відбув розмову з представником през. Ніксона

Сантіяго. — Новий президент Чіле марксист д-р Сальваторе Алленде прийняв у середу 4 листопада на спеціяльній авдієнції, яка тривала 45 мінут, представника президента Ніксона Чарльза А. Маєра. Згідно із заявою Маєра, переданою журналістам після відбутої розмови з д-ром Алленде, зустріч була „серіозна і дружня", а згідно з повідомленням із чілійських джерел „дуже сердечна". Інформацій про зміст розмови не подано. З поінформованих джерел сповіщають тільки, що новий президент мав заявити, що він рішений вести цілком незалежну і не спрямовану чужими впливами закордонну політику й удержувати повні й нормальні взаємини із З'єднаними Стейтами Америки. Під час відбутої згодом пресової конференції д-р Алленде повторив свої обіцянки, що Чіле встановить дипломатичні взаємини з комуністичним Китаєм і з іншими соціялістичними державами, якщо це буде в інтересі Чіле. Д-р Алленде заявив також, що він не перейняв становища президента для того, щоб робити чуда, але із метою, щоб навчити чілійський народ працювати. Один із перших офіційних актів нового президента було затвердження ген. Карльоса Пратса на становище померлого внаслідок куль атентатника ген. Рене Шнайдера, як головнокомандувача чілійської армії.

Д-р Сальвадор Алленде

Округа УНС Бостон підсилює організаційну працю

Бостон. — В неділю 1-го листопада тут у церковній залі св. Андрея, після Листопадової Академії, на якій святочну промову виголосив заступник головного предсідника УНС проф. І. Телюк, відбулись окружні наради Відділів УНС міста Бостону і Селем. На нарадах були приявні майже всі урядовці 3-ох Відділів з Бостону і одного Відділу з Селем. Наради вікрила і ними провадила головна радна д-р Анна Чопик. В короткій доповіді проф. І. Телюк з'ясував ціль осінної організаційної кампанії УНСоюзу, як також проаналізував нові можливості організаційної праці на основі теперішнього економічного стану в Америці. В дискусії над організаційними можливостями в Бостоні і околиці д-р А Чопик зокрема звернула увагу на вищі нагороди заприєднування нових членів та поінформувала про останні наради Головного Уряду УНС, які відбулись у вересні на Союзівці. Заторкнуто справу будови нового приміщення УНС, окремого будинку для старших членів на Союзівці, відповідного вишколу секретарів, зменшення коштів конвенції та інші актуальні справи. В дискусії забирали слово: почесний член Головного Уряду УНС Микола Давискиба, бувший голова Округи п. Мороз, який минулого року в значній мірі причинився до приєднання 34-ох нових членів, секретарі І. Ірха, Д. Галензкі, В. Федорів, пані А. Ремик, пп. Мельник, Франківський, Мехонан, Гетьманський, Волощук і інші.

Поодинокі представники Відділів зобов'язались підвищити стан членів своїх Відділів на 1970 р. і так: Від. 224 — 6 членів, Від. 238 — 20 членів, Від. 307 — 5 членів і Від. 375 — 20 членів. Голова Округи д-р А. Чопик поділилась із членами вісткою, що вона мала б бути обрана на голову Братського конґресу Нової Англії. Вкінці обговорено організовану поїздку на Союзівку на весні 1971 р.

ОН прийняли резолюцію про Близький Схід — ЗСА голосували „проти"

Об'єднані Нації. — Генеральна Асамблея Об'єднаних Націй прийняла в середу 5 листопада ц. р. резолюцію, яку спонзорували 20 азійсько-африканських країн під проводом Єгипту. Та резолюція закликає до продовження воєнного перемир'я між Ізраїлем і арабами та до відновлення мирових переговорів за посередництвом шведського дипломата Ґуннара Яррінґа, щоб осягнути тривкий мир в „забезпечених кордонах", але промовчує ізраїльсько-американські закиди про порушення Єгиптом воєнного перемир'я та змінює стилізацію резолюції Ради Безпеки з 22 листопада 1967 р., в якій говорилося про потребу „визнаних й безпечних кордонів" Ізраїлю. Тому ЗСА і 15 інших держав голосували „проти", але 57 держав голосували „за", при 39-ох, що стрималися. Компромісова резолюція, яку зголосили 20 південно-американських держав, відкинули 49 голосами проти 45, при 27-ох, що стрималися. Прийняття резолюції Єгипту ускладнило й загострило ситуацію, бо виразно заперечило існування одностайного фронту 4-ох великодержав, які старалися у своїх нарадах знайти спільну розв'язку проблеми. ЗСА голосували „проти", Британія стрималась, а Совєти і Франція голосували „за". Також в арабському таборі та резолюція спричинила дисонанс, бо сім арабських країн стрималися від голосування на знак протесту, що в тій резолюції замало сказано про права і претенсії палестинських втікачів. Ізраїльський міністер закордонних справ Абба Ебан заявив після переголосування тієї резолюції, що настала нова ситуація, про яку він мусить порозумітися з своїм урядом.

ЗСА готуються посилити тиск на СССР в справі звільнення затриманих американських офіцерів

Вашингтон. — Уряд З'єднаних Стейтів Америки готується застосувати сильніший тиск на Совєтський Союз в справі звільнення двох американських генералів й одного майора та одного полковника турецької армії, що були затримані совєтськими властями разом із їхнім літаком після примусового приземлення на території совєтської Вірменії. Не зважаючи на обіцянки совєтського уряду, що затримані офіцери будуть звільнені, їх тримають вже два тижні, переслухуючи невпинно й інтенсивно, допустивши до них тільки двічі представників американської амбасади з Москви. Уряд ЗСА плянує також виступити з формальним протестом на форумі конференції в справі обмеження стратегічної зброї, яка відбувається тепер у Гельсінках. Офіцери совєтської військової розвідки намагаються добути від затриманих генералів й офіцерів інформації про мілітарну активність ЗСА на терені Туреччини. Генералів й офіцерів тримають у вигідній урядовій віллі поблизу Ленінакану у Вірменській ССР, додавши їм „для товариства" двох совєтських генералів. Прізвища американських генералів: генерал-майор Едвард К. Д. Шеррер — командант об'єднаної військової місії в Туреччині, ген.-майор Клод М. МекКваррі, Мол. — його помічник для справ наземних військ, майор Джеймс Рассел, Мол. — пілот і полк. Севдат Денелі — зв'язковий офіцер турецької армії. Вони перелетіли, заблудивши, совєтський кордон 21 жовтня ц.р. Совєти твердять, що це був свідомий шпигунський лет, здійснений із „ворожою інтенцією".

ЗСА відкличуть з Південної Кореї 20.000 вояків

Сеул. — З'єднані Стейти відкличуть Другу піхотну дивізію з Південної Кореї, де вона сторожить довгий на 18 миль відтинок здемілітаризованої смуги, яка загалом простягається на 155 миль. Всю ту смугу надалі будуть сторожити південно-корейські війська. Америка зберігає в Південній Кореї від часу підписання там воєнного перемир'я з Північною Кореєю в липні 1953 року — 64.000 свого війська. До кінця червня 1971 року те число має зменшитись до 44.000, що дасть Америці заощадження кругло 400 до 500 мільйонів дол. річно. Однак американський Уряд задумує, в рекомпенсату Південній Кореї за відкликання тих військ, перевести модернізацію південно-корейських військ, що — впродовж найближчих 5-ти років — має коштувати більйон до півтори більйона дол. Південна Корея має армію силою 550.000 вояків. Південно-корейський уряд противився тому відкликанню американської дивізії із здемілітаризованої смуги, лякаючись, що це може стати заохотою для північно-корейських комуністів в їхніх агресивних супроти Південної Кореї затіях. Американські керівні військові кола вказували, поминаючи грошовий момент, на факт, що та дивізія в здемілітаризованій смузі була відрізана від решти американських військ, які стаціоновані в глибині Південної Кореї, і що у випадку комуністичного наступу командир тієї дивізії мусів би на власну руку приймати рішення, що його повинні би прийняти вищі чинники. Заповідають вислання південно-корейській армії передусім 200 танків новішого типу, ані ж їх мають корейці.

Передбачують зміну режиму у Південному В'єтнамі

Сайґон. — Президент Південного В'єтнаму Нгусн Ван Тіє натякнув виразно, що він не буде кандидувати у президентських виборах в наступному році на другу каденцію. Він заявив журналістам під час прийняття в південно - в'єтнамському парляменті, що „та праця вимагає забагато зусиль" та що він „оглядається за кимсь іншим на те становище". Та заява президента Нгусна Вана Тіє була великою несподіванкою і може мати далекосяжне політичне значення. Кілька днів тому надзвичайно популярний у В'єтнамі генерал Дуонґ Ван Мінь заявив, що він кандидуватиме в наступному році на президента під гаслом національної єдности.

Олекса Заброський перепав у виборах

Олекса Заброський

Михайло Кіцок

Чикаґо. — Щойно в середу, 4-го листопада після полудня тут остаточно повідомлено, що Олекса Заброський, який кандидував до Конґресу ЗСА із шостого конґресового дистрикту, перепав у виборах тільки дуже малою кількістю голосів. Саме тому, що різниця голосів між поодинокими кандидатами була дуже мала, кінцевого висліду виборів в тому районі так довго не проголошувано. Також після проголошення висліду були ще домагання на поновне перераховання голосів. Олекса Заброський був одним із чотирьох кандидатів українського роду, що змагалися за вибір у вівтіркових виборах. В Пенсильвенії кандидував до Конґресу ЗСА Михайло Кіцок, а Віктор Боровський в Дітройті і Ричард Попович в Рочестері кандидували до стейтових леґіслятур. Усі перепали, але це були їхні перші кандидатури і здобувши в тих виборах популярність та поважну кількість голосів, вони створили добрі передумови для більш успішної кандидатури в черговиx виборах.

Хмаросяг УНС в Джерзі Сиmі манить Ню Йорк

Головний предсідник Йосип Лисогір промовляє до біржевих і банкових представників в ресторані Дельмоніко „в серці банково - біржевого району" в Ню Йорку.

Джерзі Сиmі. — В місцевому „Ди Джерзі Джорнел" з 31-го жовтня ц. р. надруковано вістку, яка говорить сама за себе. У вістці сказано:

Мейор Джерзі Сиmі Томас Вілан вчинив інвазію на долішньо - мангеттенське подвіря Джана Ліндсея (мейора Ню Йорку), намагаючись переконати екзекутивних урядовців ню-йоркських бірж, щоб вони перенесли свої функції на Ексчейдж Плейс (в Джерзі Сиmі). Вілен та члени Ради розвитку Джерзі Сиmі і джерзі-ситські банковці промовляли до понад 50 ню-йоркських капіталістів, запрошених на коктейл до ресторану Дельмоніко в самому серці фінансового району Ню Йорку.

Вілен, що сам є бизнесменом, який „тимчасово служить за посадника", сказав гостям, що Джерзі Сиmі плянує біржевим фірмам кращі умови під оглядом стабільности ринку праці та менших податків. Він сказав, що Джерзі Сиmі має одну третю працівників Ню Йорку і жадних з тих „пересуваних" стейтових і міських податків, що їх має Н. Йорк..."

Дальше — як інформує газета — промовляв президент великої біржевої фірми Персі Він, президент Першого Джерзі Національного Банку Томас Стентон, стейтовий директор економічного розвитку Герман Саймон і головний предсідник Українського Народного Союзу Йосип Лисогір, який поінформував банковців про новий хмаросяг УНСоюзу та можливості приміщення в ньому великих біржевих фірм.

Нюаркська газета „Стар Леджер" надрукувала фотознімку посадника Джерзі Сиmі Томаса Вілена і директора Першого Джерзі Національного Банку Томаса Стентона біля великої фотографії запляновaного хмаросягу УНСоюзу, кажучи в підписі, що в цій будівлі є „місце для кожного".

У Вашинґтоні відбулася велика поштова конференція з участю представників „Свободи"

Вашингтон. — Минулого тижня тут відбулася велика поштова конференція, в якій взяло участь понад 3,000 осіб, між ними і представниця адміністрації „Свободи", яка все ще має зажалення, що пошта не доставляє газети передплатникам на час, або доставляє її в пошкодженому стані. Конференцію скликав Поштовий Департамент і її головною темою було поліпшення поштової служби тіснішою співпрацею між тими, що поштою користуються і тими, що цю пошту доставляють. Дальшою темою чотирнадцяти панелів, що відбулися в рямках цієї конференції, була „поштова технологія" — розвиток поштової служби та пляни на майбутнє. „Свободу" репрезентувала на цій конференції керівничка адміністраційного відділу пані Люба Лапичак. З околиць взяли в конференції участь поштмайстри з Джерзі Сиmі Геррі М. Петерсон, з Норт Берґен Герберт Джексон, з Гобокен Ніколас Крусо, з Юніон Сиmі Альберт Шенон, як і поштмайстри з усієї країни.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Балянс виборів

Із закінченням кожних виборів в Америці самі кандидати й маси виборців зідхають з полегшею: „слава Богу, що скінчилося!" Вибори 3 листопада ц. р. напевно скріплять голоси прихильників уведення британської системи, за якою передвиборча кампанія обмежується двома-трьома тижнями. Хоч конґресові вибори з-правила викликають серед широких верств американського суспільства менше зацікавлення, як вибори президентські, атмосфера таки підвищилась, бо при всій поміркованості кандидатів, які разом виступали в радіо - телевізійних дебатах, джентлменство ішло впарі з гіркими обвинуваченнями.

Як і можна було сподіватися, 92-ий Конґрес не буде багато різнитися від свого попередника. В обох палатах залишається демократична більшість, а коли в Сенаті й скорчилась дещо демократична більшість, то все ж президентові Ніксонові й віце - президентові Спіро Еґню не вдалася їхня енерґійна кампанія за перехилення терезів у Сенаті в сторону республіканців. Поминаючи статистику, вислід вітіркових виборів не дає ясного й безсумнівного образу, що характеризував би одностайність настроїв у цілій Америці. Ось так, наприклад, вибори в Нюйоркському стейті, в якому виграли дотеперішній трикратний республіканський губернатор Нелсон Рокефеллер і консервативний кандидат Джеймс Боклі та програли демократичний кандидат на губернатора, кол. член Найвищого Суду й амбасадор ЗСА в Об'єднаних Націях Артур Ґолдберґ, — республіканець - ліберал сенатор Чарлз Ґуделл і демократичний конґресмен Ричард Оттінґер, — ті нюйоркські вибори виразно свідчать про зворот в сторону консерватизму і відворот від лібералізму. Особливо цікаві вони тим, що, не вважаючи на найбільше в Ню Йорку число жидів і муринів — програли згадані всі три кандидати на губернатора й сенатора — жиди, як теж програв муринський діяч стейтовий сенатор Бейзіл Петерсон, що кандидував з демократичного списка. Цей зворот в сторону консерватизму в нюйоркському стейті і в Ню Йорку проявився також у прогрі конґресмена Алларда Левенстейна, одного з лідерів т. зв. антивоєнного бльоку в Конґресі, на місце якого приходить республіканський консерватист Норман Ф. Лент. Той самий консервативний напрямок проявився у традиційно демократичному стейті Коннектикаті, де вправді програв відомий приятель українців сенатор Томас Дадд, проте виграли республіканські кандидати на губернатора і сенатора. Зате, наприклад, демократи виграли „начисто" 6 губернаторських місць, здобувши такі великі стейти, як Пенсилвенію, Огайо і Флориду. Також програ республіканських сенаторів Джорджа Морфі в Каліфорнії і Ралфа Смита в Іллиной скріплює позиції демократів у тих стейтах, але програ ліберально - демократичних сенаторів Алберта Ґора в Теннесі і Джозефа Тайдінґса в Мериленді є неначе „карою" за їх протиурядове поведення в Сенаті.

Коли трудно говорити, в котрих стейтах першу ролю в голосуванні виборців грав ідеологічний мотив, а в котрих — соціяльно - економічний, напевно можна ствердити ще раз, що американські виборці голосують не за партійні ярлики, а за особи, і що вони настільки самостійні, що не піддаються закликам формальних лідерів. Ось так, наприклад, всупереч закликам президента централі робітничих спілок, Американської Федерації Праці — Конґресу Індустріяльних Організацій, Джорджа Міні, нюйоркські робітники в масі голосували не за колишнього секретаря праці Артура Ґолдберґа, а за Нелсона Рокефеллера. І хоч нюйоркський посадник Джан Ліндзі виграв був минулого року власні вибори величезною більшістю з ліберально - незалежного списка, тепер нюйоркські виборці провалили обох рекомендованих ним кандидатів і на губернаторський і на сенаторський пости. Сумнівний ефект мала теж безпосередня енерґійна кампанія президента Ніксона: програли рекомендовані ним кандидати в Каліфорнії, Іллиной, Ню Джерзі, Флориді, Норт Дакоті, Ютаг, Неваді, Ню Мексіко . . .

Радіокоментатор Роберт МекЛіш особливо підкреслював, що виборці голосували не за партії, а за особи. Приманювали „великі прізвища" демократів Едлі Стівенсона й Едварда Кеннеді та республіканця Роберта Тефта.

Отже, як республіканці, так і демократи „вдоволені". Кожна сторона підкреслює свої вигри і знецінює свої втрати. Це добре. Бо це виключає глибокі жалі, а коли кожна зі сторін заповідає, що в найближчих виборах у 1972-му році „відіб'ється", то це тільки заповідь, що кожна з сторін мусить працювати в найближчих двох роках не по лінії гасла „чим гірше, тим ліпше", а по лінії конструктивізму. Бо хоч не завжди „нарід вибирає найкращих людей", таки має він здоровий інстинкт.

Іван Кедрин

ЗДОРОВИЙ ПОЛЬСЬКИЙ ГОЛОС

Польський щоденник „Нови Свят" з Ню Йорку приніс у своєму числі з 30 жовтня ц. р. широку статтю „Ризький трактат", яка звертає на себе увагу своїм розумним змістом і гарною, пристойною формою. Її автор, Казімєж Трембіцький, відриваючись від трафаретного підходу польської публіцистики до подій 1920-го року, виразно засуджує польсько-совєтський Ризький мировий договір, як „злий", що дав російському імперіялізмові „передишку", яку він використав для закріплення себе і знищення польської суверенности у 1939 році.

Автор критикує також Ризький мировий договір за знехтування у ньому українського і білоруського чинників на Сході Европи та за сприяння тій „народовій" концепції польської внутрішньої політики, яка прагнула засимілювати всі національні меншини, зіштовхнувши її членів на рівень громадян другої кляси. Мировий договір у Ризі „не перекреслював, а потверджував історичну прогру Польщі в XVII сторіччі в її боротьбі з Росією за Україну, що сталося внаслідок повного заломання зусиль Пілсудського в тій ділянці. Ризький кордон унеможливив Польщі працю над мирною розв'язкою проблеми, засадничої для існування польської незалежної державности: забезпечення Україні і Білорусі їх окремішности та повного їх розвитку у державних формах..."

18 березня 1971 сповниться 50 років від дня підписання в Ризі польською делеґацією під проводом тодішнього віце - міністра закордонних справ, пізніше соймового посла Яна Домбського мирового договору з совєтською делеґацією, яка „репрезентувала" також створену Москвою „незалежну" Українську Соціялістичну Радянську Республіку. Ян Домбський був дуже гордий своїм дипломатичним хистом, завдяки якому він ціною незгадування Варшавського договору й прізвищ Симона Петлюри та Андрія Лівицького отримав згоду від Адольфа Абрамовича - Йоффе не згадувати прізвища дра Євгена Петрушевича і веденого ним тоді міжнародного процесу за державність Східньої Галичини. Вузький політичний кругозір Яна Домбського не дозволяв йому бачити в Ризькому мирі нещастя для Польщі.

Польща виреклася в Ризі свого союзника, Української Народної Республіки, що з нею підписала була 22 квітня 1920 року Варшавський трактат, на базі якого велася польсько - українська війна проти московських большевиків. Автор тієї статті в „Новому Світі" вбачає в Ризькому договорі перемогу „п'ястівської" концепції над „ягайлонською". Насправді це була перемога польського шовінізму, який не міг відірватися від категорій шляхетчини і зрозуміти імперативу, що без тісного порозуміння і співпраці між поляками й неросійськими народами Сходу Европи Польща не має реальної можливости існувати, як дійсно суверенна держава, поміж Німеччиною і Росією.

Поляки, не тільки з широких верств суспільства, але й із державної верхівки, з кіл уряду і сойму в післяверсальській добі, не розуміли і не хотіли розуміти тієї правди. Табір так званої народної демократії, популярно відомий як „ендеція", керувався не державним розумом, що мусить враховувати реальні факти, а фантасмагоріями про Польщу „від моря до моря" і про 30-мільйоновий польський нарід, який — щоб осягнути ту цифру — мусів проковтнути всі непольські народи, що мешкали в Польщі.

Пілсудський, який дивився далі і був виразником так званої федералістичної концепції, за теорією, а не практикою яґайлонської федерації Польщі, Руси й Литви, виправдував Ризький мировий договір браком зрозуміння у своїх земляків. Сучасний польський історик М. К. Дзєвановський слушно закидає Пілсудському, що він сам винен, що зі своїми ідеями був ізольований, бо не вмів їх понести в широкі кола, не вмів створити свого ідеологічного табору поза вузьким гуртом колишніх вояків та інтелектуалів, яких, мимоходом кажучи, вирікся після так званого травневого перевороту 1926 року. Проте інший польський сучасний історик, проф. Пйотр Вандич, каже правду, що „з погляду плянування Пілсудського ризький мир не був компромісом, а катастрофою".

К. Трембіцький правильно стверджує, що Ризький мир 1921 року і катастрофа Польщі у 1939 році тісно між собою пов'язані. Ризький мир і покладена в його основі концепція заперечування державницьких аспірацій України стали сутніми джерелами вмаршу совєтських військ до Польщі 17 вересня 1939 року під облудним гаслом „визволення" українців. Через 50 років після Ризького договору і через понад 30 років після ганебного договору Ріббентропа - Молотова з 24 серпня 1939 р., що став „зеленим світлом" для третьої світової війни, маємо раз-у-раз наочні докази, що червона російська імперія ставиться до всіх своїх міжнародних зобов'язань тільки як до коньюнктурних тактичних ходів. Тому наївними були сподівання Польщі, що пакт неаґресії з СССР з 25 липня 1932 року заґарантує її східні кордони. Це було також розумування, сперте не на знанні фактів, а на бажанні.

Політикою повинен керувати розум, а не сантимент. На превеликий жаль — багато поляків у вільному світі, включно з великими щорічними їх зібраннями в ЗСА, все ще керуються ресантиментами у відношенні до України й українців, не раз заперечуючи польську таки приповідку „мудрий поляк по шкоді". Зрештою, по справедливості, багато українців також хворіють на ту саму недугу, черпаючи свою мудрість не з історичного досвіду та реально - політичної оцінки актуальної дійсности, а з почувань, зформованих на підставі пережитого у близькому чи давньому минулому.

Нинішня Польща у дещо кращій ситуації, як нинішня Україна, вона має куди кращі можливості бодай культурного розвитку. Але вона таки є московським васалем. І сучасна совєтська імперія є так само ворогом повної державної суверенности Польщі, як і України. Поява на цьому тлі таких статтей, як „Ризький договір" Казімєжа Трембіцького, є позитивним явищем. Коби було їх більше і коби вони залишали тривкий слід на способі думання та поведінці польського суспільства.

Роман Данилевич

КАРДИНАЛ ТІССЕРАН ПІДСИЛЮЄ КОНЦЕПЦІЮ „МОСКВА 3-ІЙ РИМ"...

(1)

Бувають у житті парадокси, що приводять людину до сміху, інші — до плачу, але бувають і такі, що можуть відібрати людині мову... До цієї третьої категорії приходиться зачислити лист кардинала Євгена Тіссерана, як реакцію на одержання 64-сторінкової інформації Єви Піддубчишин „... І благослови Твоє насліддя", яка появилася англійською мовою ("...And Bless Thine Inheritance"). Як відомо, авторка цієї інформації з'ясувала неґативне становище Священної Конґреґації для Східніх Церков до справи українського католицького Київсько - Галицького Патріярхату. Цю інформацію одержав також кардинал Тіссеран і 26 липня 1970 р. вислав відповідь на супровідного листа д-ра Марії Клячко. Тому, що цей лист появився прилюдно фотокопійною відбиткою, він уже не має приватного характеру і не тільки дає можливість, але впрост змушує зайняти до нього прилюдне становище.

**

Особа кардинала Тіссерана занадто відома, щоб треба було про це окремо писати. Думаю, що вистачить зупинитися на кількох основних інформаціях: він походить з мішаної французької родини, орієнталіст, член Французької Академії Наук; від 1908 року (з перервою під час служби у французькій армії, 1914-19) пов'язаний з Ватиканом, займаючи різні високі становища — від 1936 року кардинал, від 1951 року декан Священної Колеґії Кардиналів, ватиканський бібліотекар і архівіст, член Папської Комісії східнього канонічного права, член Священної Конґреґації для надзвичайних справ і т. д.

Однак, на одне становище кардинала Тіссерана треба нам звернути окрему увагу — на 33-річний період його праці в Конґреґації для Східніх Церков: від 1926 року він був її дорадником, а від 1936 до 1959-го займав у цій Конґреґації найвище становище як її секретар. Священна Конґреґація для Східніх Церков відає Східніми Церквами, об'єднаними з Вселенською Церквою, а найбільшою її віткою є саме Українська Католицька Церква, яка кількістю своїх вірних перевищує шість патріярхатів католиків східніх обрядів.

Як бачимо, кардинал Тіссеран мав вийняткову нагоду познайомитися з історією християнства в Русі-Україні, зокрема з історією Української Католицької Церкви, як теж з відношенням до неї Москви, і, напевно, він докладно знає її останній мученичий шлях, що почався в 1945 році. Бо саме в часі проводу кардинала Тіссерана в Конґреґації для Східніх Церков створено чисельну ієрархію цієї Церкви в краях поза залізною завісою, де живуть українці, що і було в деякій мірі рекомпенсатою за варварське нищення червоною Москвою Української Католицької Церкви в нашій Батьківщині.

І ще одна обставина дала йому окрему нагоду вглибитися в мучениче положення цієї Церкви, а саме реакція українців у діяспорі на Апостольського листа „до всіх народів Росії" ("ad universos Russiae populos"), який появився 1952 року і в якому говорилося про київсько - княжий період Руси - України як період Московії, бо саме через його руки переходили майже всі тодішні голоси української преси, перекладені на італійську мову, що були спрямовані до Папи Пія XII. І далі, Кардинал Тіссеран знає дуже добре про те, що Папа Пій XII ще того самого 1952 року двома енунціяціями направив кривду, заподіяну українцям згаданим Апостольським листом, і енциклікою „Східні Церкви" ("Orientales Ecclesias") також впровадив офіційне вживання термінів „українці" і „український" у ватиканських документах.

Але, на жаль, не ті часи настали у Ватикані, що були за понтифікату великого Папи Пія XII. Його наслідник, Папа Іван XXIII у своїй благородній простодушності, що не знає диявольської злоби світу, відкрив двері й вікна Ватикану так широко, що це дало доступ туди хитрій Москві, яка з одного боку переводить нищення всіх релігій, а зокрема християнської на теренах сучасної російської імперії — СССР, а з другого — використовуючи свою маріонетку, московську православну патріярхію, грає ролю важливого „партнера" в екуменічному русі, що є тепер так на часі.

Однак, не прийшлося довго ждати, щоб дістати черговий доказ московської хитрости. Ось Москва почала вже „виставляти рахунки" Ватиканові за своє „партнерство" в екуменічному русі. Одним із перших таких „рахунків" — це вимога основного викорінення в Україні Греко - Католицької Церкви. Чи не треба нам рахуватися в цій ситуації з можливістю поділу світу — на взір сучасної політичної концепції — на західню і східню гемісфери також у релігійно - церковній площині, а тим самим з дальшим „незацікавленням" Ватикану долею Греко - Католицької Церкви в Україні, ворогом число 1, як царської, так і большевицької Москви, і то за ціну уросної „екуменічної співдії". Саме це наше припущення підсилюється становищем кардинала Тіссерана з липня 1970 року.

До таких вимовних „екуменічних акцій" Москви треба, безперечно, зачислити приїзд до Ватикану у жовтні попереднього року висланця московського патріярха Алексея, митрополита Нікодіма, щоб спаралізувати рішення Четвертого Синоду Українських Католицьких Єпископів, який відбувся в Римі під проводом Верховного Архиєпископа Йосифа Кардинала Сліпого 29 вересня — 4 жовтня 1969 року. На тому Соборі м. ін. виготовлено і прийнято конституцію патріярхального устрою в Українській Католицькій Церкві і передано її до рук Папи Павла УІ з проханням установити Київсько - Галицький Патріярхат.

І, на жаль, виглядає, що Ватикан таки починає сплачувати Москві запропоновані „рахунки"... Проявом цієї впрост несамовитої дійсности є м. ін. заява теперішнього секретаря Конґреґації для Східніх Церков, Максиміліяна кардинала де Фюрстенберґа, що, мовляв, Синод Українських Католицьких Єпископів, який відбувся попереднього року у Римі, не був ніяким синодом, а звичайною нарадою („мітинґом")... А черговим таким проявом діяння ватиканських чинників „у догоду" червоної Москви треба вважати й саме згаданий лист кардинала Тіссерана.

**

Кардинал Тіссеран у своєму листі порушує три проблеми: справу патріярхату, справу назви України й її населення та, вкінці, справу української католицької спільноти.

Щодо проблеми патріярхату він висказує контроверзійну думку. Найперше відкидає твердження, „що нарід творив патріярхати. Але так не є згідно з церковною історією і правом. Титули „патріярх" і „патріярхат" були встановлені в перших сторіччях нашої ери екуменічними синодами". Але вже інше становище займає щодо постання московського патріярхату. Ось його слова: „Це правда, що російський патріярхат не почався від екуменічного рішення, титул з'явився щойно в 1589 році". І далі кардинал Тіссеран говорить уже не як чільний представник Католицької Церкви, але радше як речник московської патріярхії, яка змагає до створення в Москві Третього Риму. Читаємо: „Але в Росії ніхто не думав ділити церковне тіло, зберігаючи єдність, як її з'ясували князі Великої і Малої і Білої Росії (у тексті: "Princes of Velikia, i Malia, i bielikia Rosii"). Немає ніякої історичної основи давати спеціяльні титули дієцезіям Києва і Галича". Ось вам віз і перевіз!

(Закінчення буде)

„РОСІЙСЬКИЙ ДОСЛІДНИК"

У Новій Ґвінеї — Папуа вийшов поштовий значок, присвячений першому дослідникові того району світу, науковцеві із світовою славою, мандрівникові Миколі Миклусі - Маклаєві. На значку є його портретне зображення і роки життя: 1846 - 1888.

З того приводу московська „Правда" писала, що „як відомо, прекрасний російський науковець прожив на Новій Ґвінеї біля 10 років, 1871-1881, і дав перші наукові відомості про антропологічний тип, культуру й побут папуасів". За твердженням московської „Правди" з 1-го жовтня, зображення Миклухи - Маклая на новоґвінейській поштовій марці „свідчить про визнання його відкрить і данину поваги до шляхетного подвигу російського дослідника Нової Ґвінеї".

Стільки сказано в „Правді".

Що про Миколу Миклуху - Маклая сказано в „УРЕнциклопедії"? В томі 9-му, на стор. 119-й читаємо: „Миклуха — прізвище, яке мали предки і родичі відомого мандрівника М. Миклухо - Маклая: Степан М. хорунжий Запорізького Війська" і т. д. З московського „указу", на стор. 120 у тому ж томі „УРЕ" М. М. Миклуху - Маклая названо „видатним російським природонавцем".

Насправді ж цей світової слави природознавець і антрополог, учений - гуманіст був не тільки кровно споріднений з українським народом, а й культурно. Збереглись відомості, наприклад, про особисту бандуру М. М. Миклухи - Маклая. Свої наукові праці він писав не лише російською, а й іншими мовами. Батько його, капітан - інженер Микола Миклуха, походив із Чернігівщини і був онуком хорунжого Запорізького Війська Степана Миклухи. На Київщині їхня родина мала маєток у Млинах. Великий дослідник і мандрівник вивчав, між ін., фльору і фавну в районі Одеси. Він залишив понад 150 наукових праць, здебільшого про народи, про котрі в той час взагалі мало хто знав.

Завдяки подвижництву Миколи Миклухи - Маклая — Україна, хоча й перебувала в складі російської імперії, сто років тому зробила свій значний вклад у світову науку. Український учений - антрополог вивчав життя примітивних народів серед тропіків і малярії, не раз наражаючи своє життя на найважчі випробовування. Але він науково доказав, що папуаси — це також люди, лише вони стояли в той час на нижчому щаблі розвитку. Україна може пишатись таким науковцем - гуманістом.

Але для „інтернаціональної" Москви — проф. Микола Миклуха - Маклай є й надалі „російським дослідником".

(Л. П.)

І. Вовчук

ПРО ВЕЛИКОДЕРЖАВНИЙ ЛЕМЕНТ РЕФОРМАТОРІВ

(2)

Дуже часто інтереси зберігання режиму, з його віджилими догмами, заходять у протиріччя з практичною діяльністю партійних бюрократів, які мають зберігати владу. За вістями самої імперської преси помітні протиріччя між імперським режимом і тими вельможами, які своєю діяльністю мають його утримувати.

„Господарник, — писала „Літературна Газета" ч. 31 ц. р., — подібний до верхівця на роздоріжжі: праворуч піде, діла не зробить (пляну не виконає — І. В.), ліворуч піде — закон порушить". В подібному становищі перебувають тисячі господарників, а вони ж підпора режиму. (Докладніше про це писала „Свобода" в статті „Заплутались у власному плетиві").

Нині вже признають, що голосна реформа промисловости і сільського господарства, переведена колективним керівництвом, не дала тих наслідків, яких сподівалися. Причин багато, а головними, на мій погляд, є: розладованість системи, нехіть, а то й саботування партійними вельможами, через незацікавленість їх впроваджувати нове, що потребує певного ризика.

У ЗСА тезу про трухлявіння совєтської системи розвинув і обґрунтував Збіґнєв Бжезінський в журналі „Проблеми Комунізму". „Бюрократизм і догматизм, — твердить і доводить автор, — що стоять на перешкоді економічного розвитку країни, створюють розрив між суспільством і політичною системою. Це нагадує передреволюційні часи в царській імперії. Застаріла бюрократизована керівна група не може піти на реформу, але й правити попередніми методами відкритого терору не наважується. Такий стан спричинює застій, виродження і загнивання".

Надії західніх лібералів на лібералізацію імперського режиму Л. Брежнєв поховав під скреґіт московських танків на вулицях Праги. Творці концепції мостів переконались, що в історії не завжди розум перемагає, а тим більше в нинішній системі імперського соціялізму. Керівники її люди надто посередні, серед них немає нікого, хто міг би заризикувати будь-які поважні зміни в збанкрутованій системі, в якій кожен скоса поглядає на сусіда, сподіваючись від нього неприємностей.

У червні ц. р. біля мавзолею Леніна поставлено погруддя Сталіна, і то приспішено і вночі. Так унаочнено генеральний курс нинішньої політики: „Сталіна оживляємо, а Солженіцина, Дзюбу, Мороза і інших мучимо і живцем ховаємо".

За урядовою символікою ідолопоклонства не трудно побачити політику уряду. Ніяких поступок і реформ в системі олігархічної партійної диктатури не буде. Непереборні господарсько-економічні трудноші уряд буде латати посиленою стахановщиною, посиленням цензури, посиленням боротьби з ідеологією націоналізму (звичайно, не „буржуазною") і політики обмосковлення націй. Але цей курс не припинить трухлявіння системи, не загамує й опозиційних рухів у Московщині, навпаки він посилить боротьбу поневолених націй за їхнє історичне право на самостійне державне життя.

Утопія великодержавного реформізму

У березні ц. р., після грудневого пленуму КПСС, три російських учених В. Сахаров, В. Турчин і Р. Медведєв звернулись до володарів імперії з меморандумом, в якому пробували переконати їх, щоб розпочали негайну демократизацію. Економічне відставання країни, як і „внутрішньополітичні та зовнішні проблеми вимагають цього", — говориться в цьому меморандумі. „Демократизація, в переконанні авторів, має сприяти збереженню і скріпленню совєтського соціялістичного ладу, соціялістичної економічної структури, наших соціяльних і культурних здобутків, соціялістичної ідеології".

Автори меморандуму, занепокоєні що далі, то більшим відставанням економіки країни, збайдужінням до праці в науково-технічних закладах, безініціятивністю керівних сил, протиріччям між місцевими інтересами і державними, нищенням природних багатств та іншими показниками, вказують, що без негайної реформи країна прийде до катастрофи.

Як рятунок вони пропонують негайне переведення демократизації. Переводити її має керівництво КПСС поволі, щоб уникнути „ускладнень і зривів". Отже, демократизація, якої домагаються згадані вчені, не зачіпає існуючого ладу, вона має відмолодити систему, скріпити її, усунувши те, що не дає змоги розвиватись імперському соціялізмові.

Джерело наших труднощів, — пишуть вони, — не в соціялістичному укладі, а, навпаки, в тих особливостях, в тих умовах нашого життя, які йдуть врозріз з соціялізмом, ворожі йому".

Читаєш це, і сміх розбирає, що люди з керівної бюрократичної верхівки, пройняті великодержавієм, не можуть бачити причин труднощів.

Щоб довести, що причина в „особливостях, а не в самій імперській системі великодержавія", автори пишуть: „В кінці 50-их років наша країна була першою країною в світі, що запустила супутника і послала людину в космос. В кінці 60-их років ми втратили лідерство в цій галузі, як і в багатьох інших". Отже, біда, відстаємо, йдемо до катастрофи, тому рятуймося через „демократизацію". А якби не було відставання, то й „демократизувати" не було б потреби. Умови життя людей, яких будівники соціялізму вважають лише за людський матеріял, авторів не цікавлять.

Згадуючи 30-ті і 40-ві роки (сталінські часи), „коли капіталізм переживав кризи і депресії", автори меморандуму з захопленням говорять, як то совєтська імперія, використовуючи „піднесення національної енерґії(!), кинула тоді гасло: доґнати і переґнати Америку! „І ми, твердять ці вчені, її дійсно доганяли".

Коли і в чому? В статистиці так, але не в дійсності.

Велич Росії так полонила реформаторів, що вони, думаючи як зберегти її цілою, не пам'ятають про злодіяння тих часів, а бачать „піднесення національної енерґії" для скажених темпів розбудови промисловости. Це тоді, коли трупами українських селян в голодовій облозі завалені були міста і села України.

Учені мужі, одержимі великодержавієм імперського соціялізму, не можуть збагнути того, що нинішнє імперії, яке вони вимагають реформувати, є логічним наслідком попередніх 30-40 років. У творенні його винні всі: від зачинателя Ілліча Леніна до Ілліча Брежнєва. Система імперського соціялізму є нежиттьовою, антилюдяною, і вона сковує виробничі сили поневолених націй. Невже реформатори цього не бачать?

(Далі буде)

Українське весілля в мурах канадійського парляменту

Дня 10 жовтня 1970 р. був для української оттавської громади цікавим днем: це вперше в мурах Федерального Парляменту Канади лунала українська музика та спів. В чудовій залі „Конфедерейшен Гол" в якій в 1867 р. підписано історичний акт про створення Канадійської Федерації і в якій відбуваються всі державні приняття, відбулося весілля дочки сенатора Павла Юзика, п-и Евгенії П. Юзик.

Дочка сенатора, працівниця суспільної опіки, повінчалася того дня з учителем і докторантом Оттавського Університету Юрієм Миколою Джуравцем. Вінчання в Українській Католицькій Церкві довершив Преосв. Кир Ізидор Борецький.

На весільному прийнятті було більше ніж двісті гостей із Оттави, Торонта, Монтреалю, Вінніпеґу та з інших міст Канади, як також із З'єднаних Стейтів Америки. Серед почесних гостей були: Преосв. Владика Борецький, суддя М. Старчевський із дружиною, сенатор Беліль із дружиною, посадник міста Порт Гоул п. М. Владика (є президент Канадійської Асоціації Мейорів) з дружиною, посол федерального уряду п. Паровскі з дружиною, президент СКВУ і головний Предсідник УНС Йосиф Лисогір із дружиною, голова УНО, д-р Мицик із дружиною, голова КУК (Торонто) др. Ф. Бойко з дружиною, офіцери Канадійської Армії Осип і Мирослав Романови, та в кінці посадник міста Судбурів-п. Фабро з дружиною.

Вечерю можна назвати українською, коли зважити, що був наш борщ і до головного меню-волової печені-додано смачні голубці, вареники, а при кінці вечері наші автентичні торти (здається, печені самою п-ю Юзик). Старостував зять сенатора, п. Р. Карпяк. Дружкою була молодша сестра молодої п-і В. Карпяк. Дружба — брат молодого говорив першу промову на похвалу молодому; з черги Сенатор представив гостям молоду. Кир Ізидор бажав молодій парі щастя та успіхів на новій дорозі життя, молодий дякував батькам молодої за приняття, а мати молодого п-і Джуравець висловила подяку всім приявним.

Милою несподіванкою була оркестра з Монтреалю „Рушничок", яка ввела всіх гостей у весільний радісний настрій, бо члени оркестри-чотири наші студенти- невтомно грали та наспівували українські мелодії. Зодягнуті в козацькі жупани та вишиті сорочки панове С. Андрусяк, А. Гарасимович, Є. Осідач і Ю. Стик виявили себе прекрасними майстрами інструментів (акордіон, бубон і гітара), як також успішними співаками. Провідним співаком був А. Гарасимович; присмно звучав його глибокий тембр голосу.

До першої години ночі гості бавилися, а мури канадського Парляменту дивилися та слухали... Це весілля було одним із виявів української присутности в Канаді.

М. С-а

Дев'ята Пластова Орлиніяда

Цьогорічна, дев'ята з черги пластова Орлиніяда відбудеться під річним гаслом: „Пласт — наша гордість і мрія!" в неділю, 8-го грудня ц.р. на Союзівці біля Кергонксону. Почнеться вона спільним Богослуженням о 10-ій год. ранку. Підготовляє і переводить її вже дев'ятий рік під ряд Восьмий Курінь ім. Григора Орлика, в проводі якого стоять пл. сен. А. Копистянський — курінний і пл. сен. М. Курчак — кур. писар.

Пластова Орлиніяда відбувається все в листопаді для відзначення річниць Листопадового Зриву і народин Григора Орлика і бере в ній участь численне пластове юнацтво із станиць Східної Округи навколо Ню Йорку. Орлиніяда — це свого роду змаг пластового юнацтва, збірний по „загонах" і індивідуальний, в якому вони виказують набуте знання на підібрану тему, свої мистецькі здібності в коротких точках, спортові осяги та пластову поставу. Закінчується Орликіяда вибором „Гетьманівни" і „Гетьманича" на даний рік. Товариська забава після того дає пластовому юнацтву ближче себе пізнати. Цьогорічна пластова Орлиніяда відбувається у 25-ліття відновн легальної дії Пласту в діяспорі, в догідному для всіх місці, на Союзівці, в здоровій гірській околиці, де є доволі простору відбути всі змаги і на вільному воздусі чи, на випадок дощу, в будинках. Дев'ята Орлиніяда проходить під цьогорічним ювілейним пластовим кличем: „Пласт — наша гордість і мрія!" Тож хотілося б бачити у ній злет всього пластового юнацтва східної округи. Навіть юнаки з пластових станиць, які не всипли підготовитися чи зголоситися до участи в змагу, мають добру нагоду відбути пластову прогулянку на „Листопадовий марш" на до Дев'яту Орлиніяду, щоб вона в цьому ювілейному році Пласту стала свого роду малим „Конґресом Пластового Юнацтва".

(О. Л-ий)

„ІЗРАЇЛЬ ГОТОВИЙ ДО ВІЙНИ" — подала британська пресова агенція „Ройтера" з Тель Авіву, з покликанням на інформації від якогось високого ізраїльського старшини. Ізраїль, твердив він, використав теперішнє воєнне перемир'я для скріплення давніх і побудови нових оборонних позицій позаду смуги, в якій договір про перемир'я забороняв будь - які коректури. Ізраїльські проводирі не виключають, що Єгипет поведе нову війну, покладаючись на отримані від Москви протилетунські ракети, висадні човни й важкі танки.

В РАЙОНІ НЮ ЙОРКУ „ВАЙТ ПЛЕНС" вирішено розбудувати новий житловий район, коштом круґло 30 мільйонів долярів. Це будуть модерні помешкання на 750 родин, з паркувальними площами, що зможуть примістити 1 000 автомобілів, з крамницями тощо.

„Рідні краєвиди", а чи справжнє мистецтво

З ПРИВОДУ ВИСТАВОК СЕВЕРИНА БОРАЧКА

Уже від довших часів наше громадянство, чи радше та його частина, що зацікавлена у проявах української культури на чужині, мала змогу оглянути цілу низку індивідуальних і збірних мистецьких виставок. У самій тільки Філядельфії, крім щорічної виставки місцевих мистців, їх було вже декілька десяток, щоб назвати тільки деякі з них: Миколи Кричевського, Михайла Осінчука, Миколи Бутовича, Северина Борачка та Григора Крука, Любомира Гуцалюка, Якова Гніздовського, Віктора Цимбала.

В міру розгортання цієї мистецько-виховної діяльности, що нею такі виставки без сумніву являються, можемо спостерігати в нашому житті ріст не тільки зацікавлення, але й відчуття, якщо не розуміння, мистецьких явищ. Дедалі рідше зустрічається людей, що шукають у картинах спрощеного заспокоєння ностальгії („А де ж тут українські краєвиди?") зате помічаємо чимраз більше таких, які шукають мистецького пережиття. Намальований з мам'яті, зі сповоі цієї самої ностальгії, чи з міркувань комерційного характеру пейзаж, що не мас за собою і не передає, хоч якоюсь мірою, мистецького враження і відчуття, — не притягає вже сьогодні вдумливого глядача. Він шукає за контактом з рідною духовістю на куди вищому поверсі. Зокрема, це відчувається в молодому поколінні, що стало останнім часом пильно відвідувати — принаймні у Філядельфії — мистецькі виставки. На останній збірній виставці філядельфійських мистців молоденьці подружні пари, тільки що або недавно звінчані, заходили на виставку декілька разів, довго пересиджували перед картинами вивчаючи і дискутуючи їх, поки придбати ту чи іншу на власність.

До таких мистців, чия творчість примушує шукати глибокого контакту з українською духовістю, належить Северин Борачок. Його світогляд виріс у зіткненні зі світовими мистецькими напрямками (після студій у Краківській Академії Мистецтва, студіював і потім жив у Парижі). Він вийшов з імпресіонізму, але посів свій власний вираз і стиль. Якось внутрішньою „альхемією його мистецтво українське і тоді, як тема інша. Чи це відчуття гармонії, світовідчування „Української Геллади", чи незнищаль и й вплив соняшного, рідного Поділля, чи казковість нашого фолклору, замріяність української вдачі, а чи ще щось глибше — важко сказати.

І оце знову, після років, коли він разом з Григором Круком, (тоді ще з Европи) провідував Америку й показував нам свої праці, ми знову матимемо змогу зустрітися з творчістю Северина Борачка у Філядельфії. Він працює ввесь час, не зважаючи на свій вік, дає нові, вартісні твори в темпері, олії, пастелі, мозаїці та ін. Тепер у нього прилив творчих задумів. Це треба завдячити його братові, Маріянові, також мистцеві, що забув за себе і віддав тепер усю свою енергію справі влаштування пересувної виставки картин Северина. Вона відбулася з кінцем минулого року в Торонті, з початком цього — в Боффало, у травні — в Дітройті, у червні — в Чікаґо. Черґова буде у Філядельфії, потім у Вашинґтоні.

Проект для мозаїки св. Андрея, виконаний опісля в церкві св. Андрія в Мюнхені.

Пан Маріян зробив бравові цілі альбоми прекрасно виконаних фотографій картин, витинків з нашої й чужої преси з високими оцінками визначних осіб мистецького світу. Власник американської ґалерії в Боффало, де виставка Северина Борачка стягнула небувале там число відвідувачів, дякує мистцеві та організаторові теплим листом. В окремі „книги вражень відвідувачів", поруч „звичайні" люди. Хоч скільки там похвал і фахових виразів, а нас чомусь зацікавив скромний відзив молоденької дівчини з Торонта, може тому, що він перегукується з нашими власними спостереженнями щодо молодих. Ось, що вона пише:

„Виставка зробила на мене дуже гарне враження. У часі, коли в сучасному мистецтві є стільки помішання, що тяжко зрозуміти картини, які з них добрі, а які ні, присмно бачити картини сучасного українського мистця, які до мене щось промовляють". Галина Гринь, член редакції „Проблесків", журнала Курсів Українознавства ім. Г. Сковороди.

Виставка мистецьких праць Северина Борачка відбудеться у Філядельфії в часі від 7 до 16 листопада. Радісмо нею заздалегідь. Зокрема, задля молодих.

М. С - ка

„АБЕТКУ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ" ВИСВІТЛЯТЬ У НЮАРКУ

Нюарк, Н. Дж. — Заходом 28-го Відділу СУА під керівництвом п-і Стефанії Карапінки, у неділю 8-го листопада відбудеться о 5-ій г. в Укр. Народному Домі в Ірвінґтоні, при 140 Проспект евню, Літературно-мистецька Зустріч з громадянством. У програмі: інформація про діяльність КУПАЯ, висвітлення на екрані літеробразів мистця Ярослава Паладія „Абетки історії України" й пояснення їх автором; висвітлення відбудеться в супроводі читання поезій у виконанні п-і Євгенії Єнсен і автора Л. Полтави.

Індивідуальна виставка мистця-гостя із Філядельфії

Ню Йорк. — У ґалерії Літературно - Мистецького Клюбу при 2-ій евню цієї неділі 8-го листопада, закінчується перша індивідуальна виставка мистця Романа Василишина - Гармаша з Філядельфії, влаштована О-МУА. Вперше за довгі роки по смерти скульптора сл. п. С. Литвиненка на цій виставці відвідувачі відкривають нового талановитого скульптора Р. Василишина-Гармаша, який проявляє себе також у образотворчому мистецтві, працюючи в різних жанрах і техніках. На виставці показано 63 експонати: дереворізи, в тому й кольорові, лінорізи, дереворити, офорти, кольорові акватинти і ґравюри, літографії, серіґрафії, пастелі, рисунки, олійні образи і книжкову графіку — ілюстрації до американських видань. У відділі скульптури виставлено 6 витончених, реалістичних скульптур невеликого розміру, в тому „Козацький старшина" — камінь, гіпсовий барельєф Т. Шевченка й ін. Відвідувачі одержують двомовний каталог, прикрашений двома репродукціями. Виставка відкрита в п'ятниці від 6 до 8 вечора, в суботі неділю від 12 до 8 веч. Цієї п'ятниці мистець виступить з доповіддю о 8-й г. вечора в ЛМКлюбі.

Літературний конкурс пластового юнацтва у Філядельфії

Одним з нових виховних засобів, введених цієї осени в життя у Пластовій Станиці у Філядельфії при повній співпраці Пластприяту є „Літературний конкурс пластового юнацтва", що має на меті зацікавити нашу молодь українською літературою та спонукати її присвячувати більше уваги рідній мові. Вартісні грошеві нагороди для першунів цього конкурсу спонзорували: кредитівка „Самопоміч", щадниця „Тризуб" та крамниця „Оріон" панства Дуцилозичів. До жюрі цього літературного конкурсу входять пп. сен. Оксана Генгало, Лариса Онишкевич і Марта Тарнавська. Конкурс закінчиться окремим вечором, на якому будуть прочитані нагороджені праці учасників конкурсу, а також при тому буде й весела частина пластового гумору у виконанні відомого філядельфійського мистецького гуртка.

О. Л-ий

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що 29-го жовтня 1970 р. по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Найсвятіші Тайни, упокоїлася в Бозі, на 72-му році життя наша Дорога

СЕСТРА і ТІТКА

бл. п. КСЕНЯ МОРТОН з дому ТРЕТЯК

нар. в с. Хильчиці, пов. Золочів, Україна.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 2. листопада 1970 р.

В глибокому смутку:

брат — МИКОЛА
братова — ВАЛЕНТИНА
братанки — ОЛЬГА і НАВЛО
та ближча і дальша Родина в Рідному Краю.

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що в суботу, 31-го жовтня 1970 р. нагально відійшов у Вічність на 55-му році життя в Мельборні, Австралія, наш Дорогий Товариш Праці

АКТОР УКРАЇНСЬКИХ ТЕАТРІВ

бл. п. СТЕПАН ЗАЛЄСЬНИЙ

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися в середу, 4-го листопада 1970 р. у Мельборні, Австралія.

Спи спокійно, Дорогий Друже, хай присниться Тобі Твій рідний Львів!

КОЛ. АКТОРИ
Львівського Оперного Театру
Філядельфія, Па.

Замість вінця на далеку могилу Найдорожчої Сестри і Тети

бл. п. ГЛІКЕРІЇ ЦИГАНЮК з ОМЕЛЬСЬКИХ

складаємо 50.00 долярів

на Фонд ім. д-ра В. Залозецького при Центральному Об'єднанню Буковинців України.

ЛЬОНЯ ГЕРАСИМОВИЧЕВА
ЯРОСЛАВА ЛУЩИНСЬКА

Рего Парк, Н. Й.

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п. інж. ОЛЕКСИ АНТИПОВА

складає суму 25.00 долярів

на НТШ в Сарсель для Енциклопедії Українознавства

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ
ВІДДІЛ у ДІТРОЙТІ, Міч.

З жалем повідомляємо, що 3-го листопада 1970 р. з волі Всевишнього відійшла у Вічність на 74-му році життя

ПАНІМАТКА ЛЮБОВ МИКОЛАЇВНА ШЕВЧУК З ДОМУ ДЖУБІЦЬКА

учасниця Визвольних Змагань 1917-20 рр.

ПАНАХИДА за спокій душі Покійної відбудеться у четвер, 5-го листопада, о год. 7-ій в похоронному заведенні Петра Ярем и, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку.

У п'ятницю тіло Покійної буде перевезене до Православної Катедри св. Тройці, 5-та вул. Південь, біля Віллямзбурського мосту у Брукліні, і о 7-ій вечора буде відслужена ПАНАХИДА.

ПОХОРОН в суботу, 7-го листопада 1970 р. о 9-ій год. ранку, після відправ тіло Покійної буде перевезене до Бавнд Бруку, Н. Дж. на заслужений Вічний Спочинок.

За Родину —
д-р ОЛЕКСІЙ КОЗЛОВСЬКИЙ
і ДРУЗІ

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього, дня 15-го жовтня 1970 року відійшов від нас на Вічний Спочинок наш Дорогий БРАТ і КУЗИН

ДЕНИС ПРИТУЛЯК

Неможучи змоги подякувати особисто Всім хто виявив щире співчуття, чинимо це оцією дорогою.

Зокрема складаємо щиру подяку о. В. Білинському, пароховії св. Миколая в Пассейку і о. Пайкушові, сотрудникові цієї церкви за відслуження всіх похоронних обрядів.

Дуже сердечно дякуємо п. Ракові за теплі прощальні слова у похоронному заведенні і п. інж. Олещукові за зворушливе прощальне слово над могилою, як також п. Колодієві за прощання від „Самопомочі" і п. Бурі від ООЧСУ і СУМА в Джерзі Ситі.

Щире спасибі всім Друзям, Приятелям і Знайомим за участь в Панахиді і похороні, а зокрема Тим, що принесли квіття, склали пожертви на Служби Божі і добродійні цілі.

Особливо дякуємо П-ву Харченкам, а зокрема Пані Харченковій за щиру і безкорисну опіку в часі Його хвороби в Джерзі Ситі.

Нехай Господь Бог винагородить всіх Вас, що причинилися чим небудь до звеличення та віддання Останньої Прислуги.

ОЛЕКСА ПРИТУЛЯК, брат в Україні
ІВАННА МЕДВІДЬ, кузинка в ЗСА

СПОРТ

Редагує В. Сохан

КАЛЕНДАРЕЦЬ ЗМАГАНЬ УКРАЇНСЬКИХ КЛЮБІВ

Уск Ню Йорк — „Б. В. Готчі", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Чотирнадцятки Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 8-го листопада 1970, о год. 2.30 по полудні на грищі Метрополітан Овал у Маспет, Н. Й.

„Тризуб" Філядельфія — „Гунгарія", Ню Йорк, мистецькі змагання „Великої Чотирнадцятки" Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 8-го листопада 1970, о год. 2.30 по полудні на грищі Трогс Нек Стадіону на Бронксі, Ню Йорк.

„Чорноморська Січ", Нюарк — „Польські Соколи", Нюарк, футбольні змагання з циклу гор за Чашу Аматорів ЗСА відбудуться в неділю, 8-го листопада 1970, о год. 2-ій по полудні на грищі „Польських Соколів".

„Крилаті" СУМА, Понкерс — Вест Ню Йорк СК, мистецькі змагання Першої Дивізії Німецько-Американського Футбольного Союзу відбудуться в неділю, 8-го листопада 1970, о год. 2.30 по полудні на грищі Меморіял Парк у Вест Ню Йорку, Н. Дж.

— о —

ШАХОВИЙ ТУРНІР ЗА ПЕРШІСТЬ СУАСТ-СХІД

Шаховий турнір за індивідуальну першість Союзу Українсько-Американських Спортових Товариств, делегатури Української Спортової Централі Америки і Канади на Сході ЗСА, відбудеться в суботу і неділю, 7-го і 8-го листопада 1970 в домі УСО „Тризуб" при 4932 Норт Брод вулиці у Філядельфії. Змагання будуть проведені в п'яти кругах швайцарською системою, три круги в суботу, починаючи від год. 10-ої ранку і два круги в неділю. Провідниками змагань будуть: д-р Юліян Колтун — ланковий шахів „Тризуба" і д-р Орест Попович — ланковий шахів СУАСТ-Схід.

ФУТБОЛЬНИЙ ТУРНІР ЗА ПЕРШІСТЬ СУАСТ-СХІД

В четвер, 26-го листопада 1970, в свято „Дня Подяки", відбудеться в Нюарку футбольний турнір за першість Союзу Українсько-Американських Спортових Товариств-Схід, що його влаштовує Управа Ланки Футболу СУАСТ під проводом ланкового д-ра Володимира Вірщука. Господарем цих футбольних першостей буде УАСТ „Чорноморська Січ" Нюарк. Зголошення до участи в турнірі прийматиме до 18-го листопада разом з оплатою по 10.00 дол. від дружини містоголова СУАСТ-Схід інж. М. Яворський на адресу:

M. Jaworsky, 329 Smith St., Newark, N. J. 07106.
Телефон: (201) 399-2138.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УСЦАК 22-го ЛИСТОПАДА 1970 Р.

Загальні Збори Української Спортової Централі Америки і Канади відбудуться в неділю, 22-го листопада 1970 в домівці УСТ „Черник" при 3306 Іст Девісон у Дітройті, Міш. На порядку нарад Зборів звіти уступаючої Управи УСЦАК та вибір нової Управи і пляни праці Централі в різних ділянках спорту. Початок нарад визначений на год. 12.00 в полудне. Загальні Збори скликає теперішня Управа, яку очолює голова Ю. Косачевич і секретар Д. Новошицький.

— о —

УСК — „ДОЙЧУНГАРН" 0:2

Ню Йорк, 25-го жовтня. — Ці мистецькі змагання „Великої Чотирнадцятки" НАФСоюзу відбулися на розмоклому болотнистому грищі Метрополітан Овал в Брукліні. В першій півгрі дружина УСК-у повела гру на високому технічно рівні і в ній змагання проходили рівнорядно, що й давало добрі вигляди УСК-ові на перемогу над сильними і скорими німцями. В одній із акцій на ворота німців їхній оборонець задержав рукою м'яча, але в тому моменті суддя ДіСальваторе відвернувся в другу сторону, щоб не бачити цього. Не помогли тут протести (суддя ДіСальваторе виявив вже в попередніх роках неґативне наставлення до УСК-у) і так перша півгра закінчилася безворітним вислідом.

В другій півгрі змагання проходили в такому самому скорому темпі, але напад УСК-у чимраз більше залишався позаду і не викінчував своїх акцій, так що дійшло вкінці то такого стану, що УСК обмежувався тільки до випадів під ворота німців. На переді залишалися лише Мфум і Щудло, при чому Мфума гостро блькували два оборонці німців. Для побажаної гри крилами остався лише Щудло, бо лівий криловий Фрейзер не був на своїй позиції. Він, як і решта змагунів нападу, держався більше позаду, або на середині грища. Воротар німців був майже безробітний. Завдяки цим недомаганням нападу УСК-у німці, включно із оборонцями, підійшли до переду. Двоє воріт до УСК-у впали при кінці змагань на 75-ій і 82-ій хвилинах гри. Перші ворота здобули німці, переловивши подачу оборонця УСК-у Дейвіса до воротаря. Другі стрілили німці прориваючись через цю саму сторону оборони, коли на місце Дейвіса прийшов Давні, який не вив'язувався із своїх завдань. Краще заграли в дружині УСК-у Де Люка, Янґ, Шмотолоха і Щудло. Склад УСК-у: Кофі, Дейвіс, Де Люка, МекКулі, Янґ, Мічел, Шмотолоха, Щудло, Мфум, Томсон, Фрейзер (Давні).

Резерви: УСК — „Дойчунґарн" 1:3

Резерва УСК-у грала ці змагання в десятку, а її напад стрілово не дописав.

І. Дзядів

— о —

„ТРИЗУБ" — „ДАНУБІЯ" 4:0

Філядельфія, 1-го листопада. — Ці перші змагання з циклу гор за футбольний чемпіонат і чашу Америки відбулися при дуже малому числі глядачів. Погода була дуже гарна, так що приємно було вийти на свіже повітря, але багато симпатиків „Тризуба" оцінювали „Данубію", як слабу дружину, і не сподівалися гарних та цікавих змагань. Однак ця аматорська дружина, якої тренером є колишній змагун „Тризуба" Луна, заграла дуже гарно і жертвенно, що із технічною грою змагунів „Тризуба" давало повне вдоволення глядачам. Вкінці перемогла технічно краща дружина, але на перші ворота прийшлося чекати досить довго. Їх здобув Гортон і ними устійнив вислід першої півгри.

В другій півгрі втомлені аматори не могли видержати натиску нападу „Тризуба" і вже на 5-ій хвилині Литвинюк підвищив вислід на 2:0, стріляючи притомно попри вибігаючого воротаря. Двоє дальших воріт здобув В. Чижович, перші з подачі Гортона, який був найкращим змагуном на грищі. На цих змаганнях „Тризуб" знову не використав одинадцятки (карного), що трапилося нашій дружині вже четвертий раз за чергою. Тому тренер Чижович повинен звернути на це особливу увагу, бо це смішно і шкідливо для „Тризуба", коли дружина марнує карні.

Склад „Тризуба": Вальдез, Ґемінез, Конде, Трік, Гофман, Монтаґ, Вернер, Нана, (не Нога, як було помилково подано в попередньому дописі, бо Нога, колишній змагун „Тризуба", тепер змагається в рядах чикагівських „Левів", Гортон, ДеЛіон, Литвинюк, у резерві В. Чижович — тренер.

Дружина аматорів „Тризуба" програла свої змагання із „Мейнлендерс" з рахунком 0:1.

М. С.

— о —

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — СК „РІБЕРА" 1:0

(Змагання не закінчені).

Оранж, 1-го листопада. — Ці важливі лігові змагання були перервані перед закінченням першої половини, після того, як суддя МкКирбі усунув з площі футболіста „Рібери". Вже від перших хвилин зустрічі футболіст „Рібери" на позиції правого оборонця дозволяв собі на брутальне „гакування" і копання змагунів „Ч. Січі", за що згаданий суддя на початку попередив, а опісля записав цього футболіста, але він продовжував бешкетувати. В 37-ій хвилині після чергового грубого фавлю суддя врешті наказав цьому змагунові зійти з грища. Розлючений винуватець заатакував Л. Вільчака, який повалений ним ще лежав на землі. В цій же хвилині на площу вбігли симпатики обидвох дружин і розпочалася загальна бійка. Після привернення порядку підкріпленими поліційними патролями суддя відмовився продовжувати гру і попросив поліцію усунути з грища цілу італійську дружину. Двох футболістів „Ч. Січі" Л. Вільчака і Л. Лужняка, як і голову спортової секції Т-ва д-ра І. Яроша відвезено до шпиталю. Важко контужених футболістів в неділю вечором відпустили до дому, зате д-р Ярош поранений, правдоподібно, ножем, залишився в шпиталі. Поліційні органи ведуть в цій справі слідство. Крім цього несподіваного інциндінту гра проходила під знаком переваги „Ч. Січі". Українські футболісти мали добрі можливості здобути чергову перемогу. Напад гостював під воротами „Рібери", в яких воротар оборонив цілий ряд небезпечних стрілів. Щойно в 29-ій хвилині з наріжного викопу І. Паливоди Лужняк здобув ведення 1:0. Вислід цей не змінився до згаданого вже інциндінту. Склад „Ч. Січі": Лісевич, Касіяненко, Паньків, Дуда, Заремба, В. Вільчак, Лужняк, П. Паливода, М. Фарміґа, І. Паливода, Л. Вільчак, О. Фарміґа, М. Цинайко, В. Паливода.

ВІДБИВАНКА

„Чорноморська Січ А" — Ровей ІВКА 3:1 (15:6, 15:9, 12:15, 15:7)

Ровей, 27-го жовтня. — Були це перші змагання за чемпіонат Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, що їх „Ч. Січ А" виграла на виїзді в м. Ровей з місцевою дружиною ІВКА. Українки, минулорічні чемпіонки Ліґи і стейту Ню Джерзі, як на перші змагання, показали гру гідну свого чемпіонського звання. В трьох сетах, що перерішили долю зустрічі, „Ч. Січ А" здобула переконливі висліди і тільки один закінчили невдачею. В наступному тижні „Ч. Січ А" грає знову на виїзді в м. Персипені, Н. Дж. Склад „Ч. Січі А": О. Бук, Т. Дюяль, Л. Мельник, О. Ярош, Д. Сенежак, Р. Сорочко, М. Гарматій, С. Король.

„Чорноморська Січ Б" — Лівінґстон ІВКА 0:3 (1:15, 12:15, 11:15).

Мейплвуд, 28-го жовтня. — „Ч. Січ Б", минулорічні юначки, розпочали у себе дома свій довгий і важкий сезон у Відбиванковій Лізі Ню Джерзі. Враховуючи велику охоту і ентузіязм цих молодих „січових" дівчат та солідну опіку над ними, про їх можливі успіхи можна мріяти, щойно наприкінці сезону. Зустрічі з досвідченими суперницями у завзятих грах за лігові точки допоможуть їм набути більшої майстерности і потрібного досвіду, якого, очевидно, вони ще не мають. Склад „Ч. Січі Б": О. Паславська, З. Стебельська, Х. Миндюк, Д. Сиґіда, Х. Чайківська, Х. Коленська, Х. Возняк, М. Гуралечко, Тиховська, М. Богацька.

О. Твардовський

„ЛЕВИ" ПОВЕРТАЮТЬСЯ ДО ВИЩОЇ ДИВІЗІЇ

„Леви" — Реаль ФК 3:2

Чикаґо, 25-го жовтня. — У передостанніх мистецьких змаганнях Першої Дивізії футбольна дружина „Левів" перемогла німецьку дружину Реаль ФК, в складі якої грають колишні юнаки „Швабен", і цим самим промостила собі шлях до Вищої Дивізії після дворічної перерви і саме на закінчення ювілею 20-річчя свого існування. В досі відбутих 21 змаганнях здобули „Леви" 16 перемог, 3 нерішені і 2 поразки, які склалися на 35:7 точок та відношення воріт 60:29. „Левам" залишилися ще змагання з еквадорською дружиною „Атлетікс", з яких одна точка вистачить, щоб „Леви" запевнили собі чемпіонат Першої Дивізії. Другим кандидатом на аванс до Вищої Дивізії є сама „Атлетікс", які мають 29 точок, а їм наступають на п'яти хорватські футболісти „Адрії" (27 точок) та сербські „Ютс" (25 точок).

Змагання „Левів" з молодою дружиною Реаль ФК не були легкими, бо ця дружина старається врятуватися від деґрадації з Першої Дивізії. Перша півгра належала „Левам", які здобули ворота зі стрілів Рамона Аріяса на 19-ій хвилині (вислід 1:1), Вадима Мишалова на 40-ій хвилині (2:1) і Ноги на 44-ій хвилині (3:1).

Виглядало на легку перемогу „Левів", але на 68-ій хвилині німці здобули другі ворота з вільного (3:2) і цей осяг заохотив їх до дальших наступів. „Леви" вкінці зустрічі лише оборонялися, при чому Банах понисався гарною обороною ряду грізних стрілів, в тому стрілів на 80-ій, 81-ій та 88-хвилинах.

Склад „Левів": Банах, Медина, М. Дижурко, Козій, Іваник, Р. Аріяс, Ансельмі, Нога, В. Мишалів, С. Аріяс, Є. Мишалів, Еліяшевський і Підковірів. Судднював ці змагання добре інж. Богдан Наконечний.

„Леви" зробили цією перемогою гарний дарунок свому містоголові Карлові Малому, який саме перебуває в шпиталі. Змагуни, члени Управи та члени Т-ва склали при цій нагоді свому діячеві побажання скорого виздоровіння і повороту до праці на спортовій ниві.

„Крила" — „Атлетікс" 1:3

Сумівська дружина старалася відплатитися суперникам за поразку у весняному сезоні. Але після завзятої гри улягли кращим технічно еквадорцям. Одинокі ворота для „Крил" стрілив Юліян Куляс з карного удару.

Юнаки:
„Леви" — „Тигри" 5:2
„Крила" — „Спойня" 3:2

Школярі:
„Крила" — „Ґрін-Вайт" 3:2

Петро Головатий

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 7 ЛИСТОПАДА 1970 р.

БРУКЛИН, Н. Й. Місячні збори Т-ва Б. Хмельницького — 158 Відд. о год. 7-ій веч. в УНДомі при 216-218 Гренд Ст. Проситься вирівняти чл. вкладки до 25 кожного місяця. — Ю. Козак, предс., М. Кіт, рек. секр.

НЕДІЛЯ, 8 ЛИСТОПАДА 1970 р.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла — 102 Відд. о год. 11:30 ранку в залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd. — І. Попович, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секретар.

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па. Збори Т-ва Єдність — 163 Відд. о год. 12-ій дня в домі Горожан, 847 N. Franklin St. Проситься чл. прибути. — С. Филик, фін. секр.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39 Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. Збирання чл. вкладок в суботу: 7-10 веч. і в неділю: 12-3 по пол. Проситься вирівняти вкладки. Рівнож проситься взяти участь в 6-ій год. веч. в Святочній Академії присвяченій 52-им Роковинам Листопадового Чину. — Управа.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОЛЕНА ЧАЙКА, членка УНС Відд. 388 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Monessen, Pa., померла 23 липня 1970 р. на 82 р. ж. Нар. в с. Коростенко, Україна, і стала членкою УНСоюзу в 1917 р. Полишила в смутку 2 сестри і брата на Україні. Похорон відбувся 22 липня 1970 р. на цвинтарі Grandview, Monessen, Pa.
Вічна Їй Пам'ять!
Н. Куч, секр.

МИХАЙЛО БУЯР, член УНС Відд. 383 Б-ва св. ап. Петра і Павла в Бріджпорті, Па., помер 27 серпня 1970 р. на 75 р. ж. Нар. в с. Вущанці, Україна, і став членом УНС в 1951 р. Полишив у смутку дружину Катерину, 2 дочки: Стефанію і Софію та 3 внуків. Похорон відбувся 31-го серпня 1970 р. на цвинтарі св. ап. Петра і Павла в Бріджпорті, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Й. Хома, секр.

ІВАН КАРПА, член УНС 221 Відд. Б-ва св. Стефана в Чикаґо, Ілл. помер 2 липня 1970 р. на 80 р. ж. Нар. в с. Гологірка, пов. Золочів, Україна, і став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку дружину Елисавету, сина Василя, дочку Марію і 3 внуків. Покійний був довголітнім предсідником 221-го Відд. Похорон відбувся на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Т. Шпікула, секр.

МИХАЙЛО К. ДЕМЕТРО, член УНС Відд. 379 Б-ва св. Юрія в Чикаґо, Ілл. помер 1 липня 1970 р. на 53 р. ж. Нар. в Чикаґо, Ілл., і став членом УНС в 1948 р. Полишив у смутку дружину Анну, доньку Марію, матір Параскевію, сестру Анну та родину. Похорон відбувся 3 липня 1970 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Leyden Township, Ill.
Вічна Йому Пам'ять!
М. Семків, секр.

ПОВІДОМЛЕННЯ Адміністрації „Свободи"

ПОВІДОМЛЯЄМО ВСІ ОРГАНІЗАЦІЇ І ПООДИНОКІ ОСОБИ,

ЩО АДМІНІСТРАЦІЯ НЕ БУДЕ ПОМІЩУВАТИ ЖАДНИХ ОГОЛОШЕНЬ

ЯКЩО ПОПЕРЕДНІ РАХУНКИ НЕ БУДУТЬ ВИРІВНАНІ.

Окремих листів в тій справі не будеться відписувати.

Розшуки

Мати ОЛЕНА, пошукує свого сина ДМИТРА ФЕДОРОВИЧА ІВАЩЕНКА нар. 23 жовтня 1923 р. в селі Пишненківка, Опішнянського р-ну на Полтавщині. Дмитро був вивезений на працю в Німеччину в 1942 р. і перебував в м. Дессао. Він сам, або хто знає про його долю, прошу писати до
Very Rev. F. Kowalenko
90 Ardmore Rd.
W. Hrtfd, Conn. 06119.
Закордонні часописи прошу передрукувати цей розшук.

ТАРЗАН, Ч. 6459. Наомі здорова, але без одягу

Тарзане, я видужую! Чудо сталося! Ожили мускули в моїх колінах!

Гаразд, Тарзане, твоя жінка вже не боїться нас.

Вона ніколи не боялася тебе, вожде Меду. Вона тільки боїться свого паралічу.

Але ж, Тарзане. Сталася найдивніша річ. Щось у тій воді розпустило мої одяги. Я нага — як було того дня, коли народилася.